

Petri György

ALTERNATÍVA

„Jobb
félni, mint megijedni.” Biztos?
Ne hamarkodjunk el semmit, és főleg
ne bizzuk magunkat avatag közbölcsőselemre,
mely látszatra: ropogós sósmandula,
ám ízét illetően: avas vizilófulzsír.

Mérlegeljünk tehát. Igen, mint a kalmárok
tudtak volt mérlegelni össze régvolt piacokon
különnemű valókat:
pézsma-gereznát pengeacéllal,
tokhalikrával: nemkülönben
régvert ezüstdinárt fiatal datolyával,
szívós szűzhártyát brabanti csipkével,
egy font pávaszemlepkeszárnyat
egy font ólommal, kínai napernyőt
az árnyékával. Mármint nem azzal,
amit *ád*, hanem azzal, amit *vet*.
Mérlegeljünk tehát:

1. Félni mindig lehet. Huzattól, például,
vagy hogy lekéssük a közlekedési eszközt,
vagy hogy a feleségünk félrenyel,
torkán akad a csirke törőcsontja,
beléfúródik a nyelőcsövében,
s miközben mi komótosan hörböljük
jéghideg sörünket, pozitív életérzés!
a narancssárga ponyva alatt és által
finoman beállított verőfényben,
a napisajtót is unottan már félretolva – – –
esetleg hajmosás közben
egy tőle megszokott
szertelen mozdulattal
beverte a fejét a csaptelepbe,
elvesztette az eszméletét, és a
zuhanyrózsából oly szerencsétlen szögben,
hogy az orrlikaiba és a szájába.
Hagyom oda a söröm (futtában ezért fizetek),
jól bevágom a fejem a kertajtóba.
Gyorsan fel, két emelet! Mi az
egy ilyen helyzetben?!

Töketlenkedés a kulccsal. Nincs kulcsra zárva...

Ül a kompjuterénél, és kávézik a drága.

(Korollárium ad 1.: *Félni* nem nagyon szoktam, *nagyon* még soha. Ez nem erény. Inkább egyfajta adottság, úgy értem: hülyeség: „pillanatoknak élés” – beleértve, természetesen, a saját utolsó pillanatomat. Azt meg nyilvánvalóan megérem. Bátorságosdim tehát tét nélküli. Ja, hogy a közbeeső pillanatok?)

2. Mint a fentiekből kitetszik: *féltem* viszont tudok. Ez pedig veszélyes vagy legalábbis gyanús képesség (szülők, utópista diktátorok), menjen *mindenk*i a maga útján, fűrészelve maga alatt a fát, ássa ennen sírját – – – abba viszont igyekszem beavatkozni, hogy kapjanak-e fűrészelt, ásót, és kikötöm, hogy hagyják békén a fát.

3. Megjijedni olykor helyénvaló. Feltéve, hogy mérlegeltük a megijedés helyén- és idejénvalóságát. Például: Skorpiót észlelek a hitelszoba fürdőkádjában – amikor épp belelépnék a bal lábammal, és visszarántom, mielőtt... Ilyen esetben még egy kis cirkuszt is lehet csinálni: hívni a recepciót (bemutatni a fapapuccsal agyonütött skorpiót), ebből kijöhet egy mély bocsánatkérés vagy egy híg kártérítés az elszenvedett ijedelemért. (Prémium azért, hogy nem náluk kaptál szívrohamot.) Viszont: megjijedni olyankor, ha jobbról előznek, s a szembesáv telített, az férfiatlan volna: szarjunk be nyugodtan. Haljunk meg méltósággal.

(Korollárium ad 3.: A megijedés feltétlen előnye a félelemmel szemben, hogy rövidebb ideig tart.)

4. Most persze passzolna ide egy olyasféle zárókorál, hogy
De jó is volna olyan korban élni,
hol ijedségre nincsen semmi ok,
ahol majd nem kell semmitől se félni,
hol nincs hideg, és nem vacog a fog.

Ó, jöjjön el az Operettfinálé,
ó, jöjjön, drága Világegyetem,
ígérem, most már nem leszek oly málé – –
hanem azt mondom: Kuss! Elég legyen!